

30 כי ע"ד הפשט אין תיבת ביום שוללת לילה, כנ"ל
 31 בארוכה - כ"א) הנאמר¹⁸ "זאת תהי' תורת המצורע
 32 (שמזה למדים אשר ה) וגו'", "ביום", הוא מדויק -
 33 ובמילא "מלמד שאין מטהרין אותו בלילה".
 34 ו. עפ"ז תתורץ בפשטות קושיית המפרשים¹⁹
 35 על פרש"י דילן: ל"ל לימוד מיוחד "שאין מטהרין
 36 אותו בלילה", הרי אא"פ שתהא טהרתו של מצורע
 37 בלילה מכיון שא' מעניני טהרתו הוא הבאת קרבן,
 38 ואין הלילה כשר להקרבת קרבן, כהדרשא בתו"כ²⁰
 39 עה"פ²¹ "ביום צותו" - למדנו לכל הקרבנות שאין
 40 כשרים אלא ביום?
 41 אבל עפ"י הנ"ל דבפשש"מ אין תיבת "יום"
 42 שוללת לילה, קושייתם מעיקרא ליתא: לפי פרש"י
 43 עה"ת - לימוד ע"ד הפשט - אין להוכיח ממש"נ
 44 "ביום צותו" דאין מביאים קרבנות אלא ביום²²
 45 (נוסף על העיקר - דבפשש"מ הפי' הוא ביום
 46 שנצטוו להביא הקרבנות, ולא הבאתם בפועל -
 47 ולכן לא הביא רש"י בפירושו דרשת התו"כ הנ"ל)
 48 ואיצטרין לימוד מיוחד "שאין מטהרין אותו
 49 בלילה".
 50 ז. ועפ"ז יתבאר מה שבגמרא²³ (כשלמדו
 51 דטהרת המצורע כשרה כל היום דכתיב "זאת תהי'
 52 תורת המצורע ביום טהרתו") פרש"י: "לטהרת
 53 המצורע - בצפרים ועץ ארז ואזוב ושני תולעת" -
 54 דלכאו" א"מ: א) מאי קמ"ל, הרי מפורש בקרא
 55 מהי "טהרת המצורע", (ב) למה משמיט הקרבנות
 56 שחייב להביא לטהרתו, (ג) הו"ל לרש"י לפרשו
 57 תיכף על המשנה שם: כל היום כשר. . ולטהרת
 58 המצורע?
 59 אלא דבא לתרץ קושיא הנ"ל: לכאו' למה צריך
 60 לימוד מיוחד ד"ביום טהרתו" ביום דוקא, הרי
 61 (ע"ד ההלכה) אין מקריבין קרבן בלילה כמ"ש
 62 "ביום צותו"²⁴ - ולכן מפרש ומדייק דהלימוד

1 בלילה, כמ"ש¹¹ "ביום הכותי כל בכור בארמ"צ" -
 2 ומכת בכורות הרי היתה "בחצי הלילה"¹²,
 3 מוכח מזה דתיבת "יום" [ואפילו במקום
 4 שלכאו' מיותרת היא - כבנוד"ד, וכבפסוק "ביום
 5 הכותי גו'", דהול"ל "בהכותי כל בכור גו'"] אינה
 6 שוללת לילה, כי פירושה כל המעל"ע.
 7 ד. אולם (יתור) תיבות "זאת תהי' תורת
 8 המצורע" מלמדנו ד"ביום טהרתו" הנאמר לאח"ז
 9 מובנו ביום דוקא ולא בלילה:
 10 תיבות אלו כוונן לשונות של דיוק הן, מדגישות
 11 (פרטי) הענין שבו הן מדברות, ושוללות את
 12 הפכם:
 13 "זאת" (או "זה") - מציין דבר מבורר ומדויק,
 14 וכפרש"י עה"פ¹³ "זאת אות הברית": הראהו הקשת;
 15 עה"פ¹⁴ "החדש הזה" פרש"י: הראהו לבנה. ועד"ז
 16 בכ"מ¹⁵.
 17 "תהי'" - משמעותה (כבכ"מ¹⁶) "בהויתה
 18 תהא".
 19 "תורת" פירושה הוראת דינים - "תורת" הענין
 20 והלכותיו, האופן שבו דוקא צריך לקיימו¹⁷,
 21 שמזה מוכן כי הנאמר לאח"ז - הוא בדיוק
 22 ובדוקא, ובמילא גם "ביום טהרתו" מדויק - ביום
 23 דוקא - "שאין מטהרין אותו בלילה".
 24 ה. עפ"ז מוכן דיוקו של רש"י (א) להעתיק
 25 התיבות "זאת תהי' תורת המצורע", (ב) לרמז
 26 תיבת "ביום" רק ב"וגו'", (ג) דיוק לשונו "מלמד
 27 שאין מטהרין כו":
 28 רש"י מדגיש דהא "שאין מטהרין אותו בלילה"
 29 מלמד אותנו (לא הנאמר בכתוב "ביום טהרתו" -

11) במדבר ג, יג. בהעלותך ח, יז.

12) בא יב, כט.

13) נח ט, יז.

14) בא יב, ב.

15) ראה פרש"י בשלח טו, ב. שמיני יא, ב. ועוד.

16) ובענין זה עצמו - ראה מנחות (ה, א. יט, א. כו, א) אבל
 ברש"י כאן לא העתיק דרשה זו - וראה רש"י בהר כה (יא-יב)
 דמדדייק ופי' "תהי'" השני, אבל לא הראשון. ואכ"מ. וראה לקמן
 ע' 133 הערה 23.

17) להעיר ממש"נ (ס"פ שמיני) "זאת תורת הבהמה גו'
 להבריל בין הטמא ובין הטהור" ופרש"י: בין נשחט חציו של
 קנה בין נשחט רובו - די"ל אשר לכן מקדים הכתוב "זאת תורת"
 כיון שדיני' תלוין בחוט השערה (פרש"י קדושים כ, כה). ולהעיר
 מקס"ד דגמרא (מנחות יט, א): כל מקום שנאמרה תורה כו'
 לעכב.

18) ומעתיק גם תיבת "המצורע" - היינו שעניני המצורע
 מדוייקים.

19) ש"ח כאן (וכתב ע"ז "מצאתי").

20) והובא בזבחים צח, א. וש"נ. וכן במגילה כ, ב.

21) צו ז, לח.

22) וצע"ק בפרש"י בא יב, ב ד"ה "הזה": וכיצד הראהו
 והלא לא הי' נדבר עמו אלא ביום שנאמר ויהי ביום דיבר ה',
 ביום צותו, מן היום אשר צוה ה' וכו'.

23) מגילה כא, א.

24) ומ"ביום השמיני" (שבת קלב, א). וגם להגירסא בר"נ
 גאון שם "קשיא" - ידוע הכלל (ראה בהנסמן שד"ח כללים
 מערכת קר"ף כלל ל) שקשיא אינה תיובתא.